

Nr 191.

Av herr **Hoppe**, *angående befordrande och understödjande av barntädgårdsvärksamheten.*

Ett av vårt folks av i dag allra allvarligaste spörsmål är ju befolkningsfrågan. Denna frågas bekymmersamma läge, beroende framför allt på den sjunkande nativiteten, måste väl bl. a. tvinga vårt folk att på allt sätt söka göra det bästa möjliga av de barn, som kommit till världen, d. v. s. om möjligt bevara dem vid liv och göra dem såvitt möjligt till psykiskt och fysiskt sunda och starka människor. Det synes som om barnens fostran till psykiskt och fysiskt sunda människor vore av så utomordentlig betydelse, att allt, som här kan göras, också måste göras.

Är detta riktigt, och det torde av ingen bestridas, då synes det som om samhället, på ett helt annat sätt än hittills skett, borde intressera sig för och engagera sig i barntädgårdsvärksamheten.

Barntädgårdarna, stundom bättre kända under namnet kindergarten, vilja under 3—4 timmar om dagen taga hand om barnen i åldern 3—7 år och som hemmens goda medhjälpare medverka till barnens sunda psykiska och fysiska utveckling. Barntädgården vill vara en solig, rofylld plats, där de små mötas av idel förståelse, godhet och vänlighet; barntädgården vill hjälpa far och mor att älska fram det vackraste och finaste hos barnet. Den, som här i Sverige kanske bäst känner barntädgårdarnas verksamhet har förklarat, att »erfarenheten visar hurusom många gånger en liten förskrämd, inbunden och tillknäppt varelse först under barntädgårdens vänliga inflytande tinat upp och blivit frigjord».

Det mest utmärkande för barnen i åldern 3—7 år är väl deras verksamhetsbegär. Ej sällan tar sig ju detta verksamhetsbegär rätt så otrevliga uttryck i okynne, oarter, misshumör o. s. v. Det har visat sig, att barntädgården har en helt enkelt underbar förmåga att leda detta verksamhetsbegär i rätt riktning. I barntädgården arbetar man och trivs med sitt arbete, där leker och sjunger man, där står glädjen högt i tak; där få de små tala ut allt som ligger på deras hjärtan, och finna idel förståelse; där få de vara små självständiga personligheter, som också lära sig att så långt som möjligt hjälpa sig själva och hjälpa andra. Det finns redan nu ej så få människor, som tacksamt förklara, att något av det vackraste och finaste i deras liv, det mötte dem just i barntädgården.

Det är självfallet ej meningen, att barntädgården skall ersätta hemmet; nej, men komplettera detta. Och detta är så mycket nödvändigare, som hemmen av i dag ej i allmänhet äro skickade att ensamma ge barnen vad de behöva. Hur ofta är ej t. ex. trångboddheten ett absolut hinder för tillgodoseendet av barnens verksamhetsbegär. Hur ofta kan ej mor vara förhindrad

ge barnet den tid, den uppmärksamhet, som det behöver. Stundom är mor så sliten, så pressad av arbete och mångahanda omsorger, att hon helt enkelt ej orkar visa erforderligt tålamod. Eller vi ha de många hem, där det finns ett enda barn — det är synd om de barnen; de ha sannerligen sina många och stora vanskligheter. Och för övrigt hur ofta äro ej mor såväl som far nästan fullkomligt inkompetenta att fostra barn. Det finns i detta nu 1,000 och åter 1,000 barn, som på grund av olika förhållanden få mycket litet sol över sitt liv. Vi skulle ju unna dem mycket sol, och vi skola göra klart för oss att det måste de ha, om de skola växa till sunda, starka och goda människor.

Våra psykologer torde vara ense om att en människas 7 första levnadsår äro av helt enkelt grundläggande betydelse, när det gäller personlighetsutvecklingen. Det torde kunna sägas, att det är under dessa år, som det ofta avgöres, vad det skall bli av en människa. Så är det uppenbarligen av största vikt, att dessa år utnyttjas på det allra bästa sätt. Och då inställer sig den frågan: har vårt folk råd att undvara den utomordentligt värdefulla hjälpen att fostra barnen till sunda, starka och goda människor, som barnträdgårdarna kunna och vilja ge.

Med hänvisning till vad sålunda anförts, får jag vördsamt föreslå,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, att Kungl. Maj:t ville låta verkställa utredning om hur statsmakterna på lämpligaste och effektivaste sätt kunna befordra och understödja barnträdgårdsverksamheten.

Stockholm den 21 januari 1937.

Carl Hoppe.